

hver Gang Nogen bliver at ansætte, efter at Loven er udkommen, staaer det dem jo frit for at sige: Jeg vil kun have Embedet paa de og de Villkaar. Der er altsaa ikke Noget at klage over, og jeg veed ikke, hvorfor det ærebe Mindretal gjør sig saadanne Anstrengelser paa et saadant Punkt, medmindre det har Jolk i Rifferten, som skulle have disse Embeder. Ellers kan jeg ikke forstaa det. Med Hensyn til Bestemmelsen med Alderstillaag vil jeg sige, at jeg kunde have ønsket den noget anderledes; men jeg har jo ikke været Medlem af dette Udvalg, og jeg kan ikke sætte Grundsaetninger igjennem, men jeg kan gjøre, hvad jeg kan, og det er at udtale, hvad jeg tror er det rette. Den, der hjælper strax, hjælper dobbelt, siger man, og derfor vil jeg sige, at, naar man endelig vil have Alderstillaag, kunde man jo gjerne give det Nar for Nar, istedetfor at give det indenfor en vis Kæmmin. Det vil jo blive det Samme, og saa gjorde man dog Noget. Naar man taler om en saadan Embedsklasse som denne og siger, at naar de Vedkommende have tjent staa og saalænge, skulde de have Alderstillaag, og naar jeg saa kunde oplyse, at disse Embedsmænd efter deres hele Bestilling og Virksomhed ere udsatte for at leve kortere end andre, kunde det jo være at naar de havde tjent til det Nar, da de skulde have Tillaag, så de det ikke, thi de vare døde isorveien. Jeg synes derfor, at det vilde være bedre at sætte Alderstillaag for de enkelte Nar. Jeg er glad over, at ensartede Bestemmelser blive indførte, men jeg ønsker, at de skulle indføres paa en saadan Maade, at de virkelig tjene Befolkningens Interesser i det Hele. Naar den ærebe Formand i Udvalget beklager, at jeg ved en anden Lov har udtalt mig for ogsaa der at fravige visse Bestemmelser, skal jeg bemærke, at jeg her ikke gjør Andet, end hvad man gjør i private Forhold; man giver Tantième; man giver i Forhold til, som Fortjenesten har været. Det gjør den fornuftige Arbeidsgeber, forsaavidt han er isand dertil. Naar jeg har talt for Postvesenets og Loldvesenets Vedkommende og har ønsket at gjøre den Betragtning gjældende der, var det jo kun, fordi disse Embedsmænd stoffede Staten ved deres forøgede Arbeide mere Indtægt, og de så ikke mere Lønning, naar der ikke var en tilsvarende høiere Indtægt. Det kalder man Tantième, og det er et Princip, som man da meget trostigt kunde sætte ind i Loven. Hvad Loldvesenet angaar, vil jeg sige, at det skaffer os jo Halvdelen af vore Indtægter i Statskassen, og hvad Postvesenet angaar, er det en Institution, som er saa nøie knyttet til vort hele Velvære, at det skulde være Dplysningens og Folkethingets egentlige Kjaledægge. At give Embedsmændene derved Tantième vilde være fuldkommen rigtigt. Nu siger den ærebe Ordfører, at man ikke kan have den Grundsaetning, at naar man giver en Embedsmænd Mere at bestille, skal man ogsaa med det Samme give ham Mere at fortjene. Ser om

siger jeg, at det er rigtigt i det Hele taget; men hvis man foruden den Ansættelse, han har, giver ham en hel ny Stilling ved Siden af, som der slet ikke var Tale om, da han fik Embedet, tør jeg nok sige, at der er stor Opfordring til i Betragtning deraf at give denne Mand et Tillaag. Naar Fyrmestrene ere blevne ansatte ved Fyrtaarnene, uden at der var tænkt paa, at de da skulde bestyre en Sirene med Laagesignal ved Siden af at passe Fyret, saa kan man nok sige, at de have faaet en hel ny Virksomhed ved Siden af. Jeg oplyste i mit forrige Foredrag, at denne Virksomhed var meget besværende, og jeg skal nu tillade mig at sige til, hvad jeg sagde i mit forrige Foredrag, at disse Embedsmænd jo ere henviste til Natarbeide paa en ganske anden Maade end andre Embedsmænd. Naar der er Laage, naar der er Fare for Søfolt, skal Maskinen være i Gang hele Natten, og Fyret skal passeres med største Nøagtighed. Den ærebe Formand for Udvalget talte om, at disse Fyrmestre vare saa godt stillede, at de stakkels Mennesker, der seilede udenfor, vistnok vilde ønske, at de sode oppe i Fyrtaarnet. Jeg synes nu, at den Slags Grundsaetninger af en Formand for et Udvalg skulde helst holdes tilbage, thi der er jo ikke mindste Sammenligning mellem de Forhold, der her tales om, og det, at private Mænd seile udenfor; de kunne saa have, hvilke Ønster de ville med Hensyn til at komme ind i Bestillingen. Jeg har opstillet en Sammenligning mellem Embedsmænd paa forskjellige Lønningstrin, og saa siger jeg, at disse Embedsmænd ere stillede anderledes end andre Embedsmænd. Nu kommer jeg til en Betragtning overfor det ærebe Medlem (Ingerslev), som er Ordfører for Mindretallet; en Betragtning, jeg skal tillade mig rigtig at sige ned. Det ærebe Medlem siger: Der se vi, at der er et enkelt Medlem oore fra den anden Side, som, naar, han har faaet Sagkundskab, saa bliver nødt til at tænke paa samme Maade som vi, og saa siger det ærebe Medlem, der siger til, med det Samme, at de Herrer oore paa den samme Side som han selv skulle have Sagkundskab paa alle mulige Punkter, hvorimod vi kun enkeltvis engang imellem kunne have eller faae Sagkundskab. (Ingerslev: Det Sidste sagde jeg ikke). Ja, men det fremgaar dog tydeligt af det ærebe Medlems Udtalelser. Han sagde jo: naar et Medlem fra den anden Side en enkelt Gang erhverver nogen Sagkundskab, kommer han paa samme Trin som vi. Nei, det ærebe Medlem kan være ganske vis paa, at jeg har udtalt i denne Sal saamange Gange min Betragtning af den officielle Sagkundskab hertilands, at jeg ikke agter den synderlig høit, jeg har gjort Bekjendtskab med den paa flere Punkter. Erfaringen skal man erkjende; men den officielle Sagkundskab, som man i et saadant lille Land som vort kan faae, naar man har en eller anden Post at give bort, og man putter en Mand